

MEL I

SUCRE

bolletí
de l' O.C.B.
a sant joan

nº 5

ús intern pels socis

Cooperativisme

Un dels sistemes de finançar el capital que necessiten les cooperatives pot ser sigui el que la cooperativa agrícola de Sant Joan, ha posat en pràctica.

Quan vàrem decidir obrir un magatzem, es va calcular que per a poder tenir una existència d'insecticides, adobs, etcètera, cada soci havia d'aportar 5000 pts. en qualitat de capital retingut i que pugui tornar recuperar el 80% en el cas que es doni de baixa.

Com és natural això suposa que si hi ha cent socis, la cooperativa disposa de 500000 pts. per poder tenir a disposició dels socis els productes que es creguin més convenients o necessaris. Si a dins el magatzem en lloc d'haver-hi pel valor de 500000 pts. n'hi ha pel valor d'un milió, això vol dir que la cooperativa té un deute de mig milió i que té que haver de pagar uns interessos que naturalment encareixen el preu del producte i el que ha de pagar és el mateix soci.

En aquests moments pareix ser que la gran majoria de socis creuen oportú la construcció d'un magatzem en els terrenys que per aquest fi fa pocs mesos va adquirir la cooperativa. Per a construir aquest magatzem es necessiten uns doblers que la cooperativa no té, encara que si pareix que hi ha promeses unes subvencions bastant considerables per aquest fi. El cas és que apart de les ja dites subvencions farà falta una quantitat considerable que l'hauré de conseguir mitjançant un crèdit bancari o bé dels mateixos socis.

Sembla que la solució més convenient seria que fossin els mateixos socis que a un interès aproximat al del banc fossin els qui aportassin la quantitat necessària per a dur a bon terme les necessitats de la cooperativa ja que els beneficis dels interessos quedarien per els mateixos socis en res d'anar a parar al banc. Aquest mateix sistema també seria aprofitable pels socis que necessiten adobs, productes de sembra o altres productes de la cooperativa i no puguin pagar-ho fins al final de la campanya o sia, després de la collita.

La cooperativa podria finançar aquests productes carregant uns interessos mínims, que com és natural seria una ventatja pels socis que podrien fer la inversió sense tenir que anar a cercar diners fora de casa.

Si es pogués aconseguir que els pagesos ense mentalitzassin amb aquests sistemes en lloc d'alguns tipus d'inversions, aleshores abans que potenciar unes empreses o uns negocis que molts de nosaltres no coneixem ni hi entenem. Aquesta altra seria una manera de potenciar un poquet la nostra agricultura que bona falta fa.

Tot això també ajudaria a que els diners del camp s'hi tornassin altra vegada al camp i no els enviassin tant cap a altres sectors que tan social com econòmicament ja són més aventatjats que l'agricultura.

Antoni Sastre Gayà

QUÈ ÉS L'OTAN (1)

Darrerament la premsa i els mitjans de comunicació parlen molt d'un tema que té gran importància i que no es coneix, per les raons que siguin, amb la profunditat que caldria. El tema de l'OTAN (Tractat de l'Atlàntic Nord) és un tema de gran transcendència, en el que ens hauriem de sentir implicats, ja que segons el que el govern decidescui dependrà el futur de l'Estat Espanyol, i per tant, de la nostra Comunitat.

Com tots sabem, al món hi ha dues grans potències que continuament s'estan disputant el màxim de poder que puguin tenir: Són Estats Units i Rússia, essent cada una d'elles el cap més fort del sistema capitaliste i del socialiste, respectivament.

A l'any 1949 va ser signat el Tractat de l'Atlàntic Nord, i a més dels E.E.U.U., s'hi afegiren quinze estats més. Per altra part, i per contrarestar el poder d'aquesta organització es formà el Pacte de Varsòvia a l'any 1955, compost pels països de l'Est i encapcelat per l'Unió Soviètica.

El món, política, econòmica i militarment, està molt sotmès a aquestes organitzacions, ja que aquestes controlen a tots els seus països satèl.lits. A més, és molt discutible la seva bona fe per ajudar i contribuir a la pau mundial (el gran negoci de les armes, l'intervencionisme militar per sofocar sublevacions, etc, etc.) Dic això per què actualment s'ha convidat a Espanya a entrar dins l'OTAN, es a dir, a formar part del bloc dels Estats Units. L'acceptació o no acceptació per part del govern espanyol suposa una desició trascendental de conseqüències imprevisibles, i que intentarem aclarir en altres capítols.

Francesc X. Moratinos Jaume

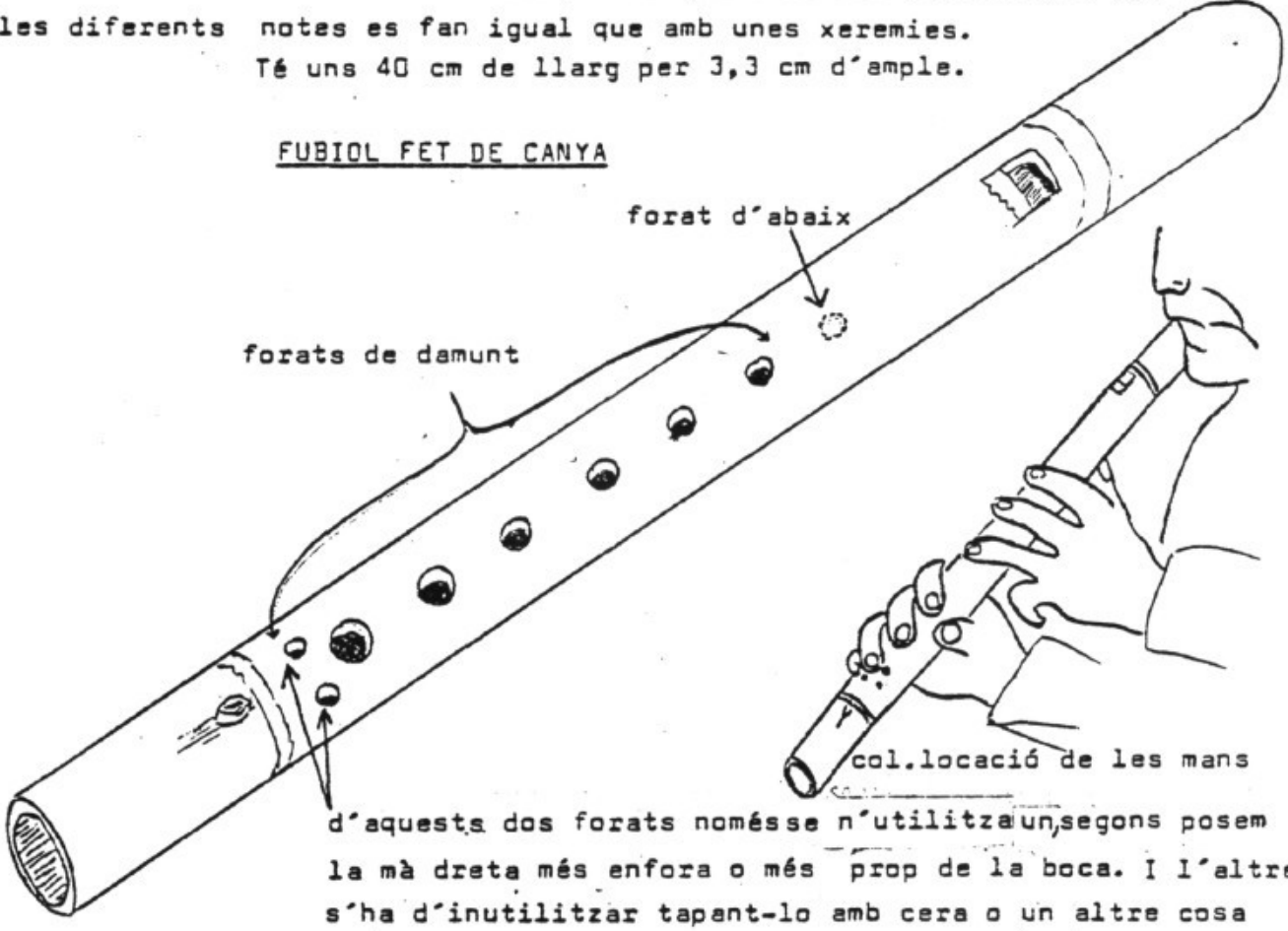

EL FUBIOL (2)

Joan Morey Company

- B) Aquest fubiol es toca amb les dues mans. Té els forats col.locats de la mateixa manera que el grall de les xeremies, i per tant les diferents notes es fan igual que amb unes xeremies. Té uns 40 cm de llarg per 3,3 cm d'ample.

FUBIOL FET DE CANYA

d'aquests dos forats només se n'utilitza un, segons posem la mà dreta més enfora o més prop de la boca. I l'altre s'ha d'inutilitzar tapant-lo amb cera o un altre cosa

ESCALA DE NOTES

The diagram illustrates the fingering for the fubiol across a musical scale. It shows two hands: 'MÀ ESQUERRA' (left hand) and 'MÀ DRETA' (right hand). The fingers are labeled: 'DIT GROS', 'INDEX', 'MITJA', and 'ANULAR' for both hands, and 'PETIT' for the right hand. A legend indicates that an open circle represents a 'forat obert' (open hole) and a filled circle represents a 'forat tapat' (closed hole). The notes are represented by vertical lines with circles at the top, and a musical staff at the bottom shows the corresponding notes. A note marked with an asterisk (*) indicates a variation where the hole is closed.

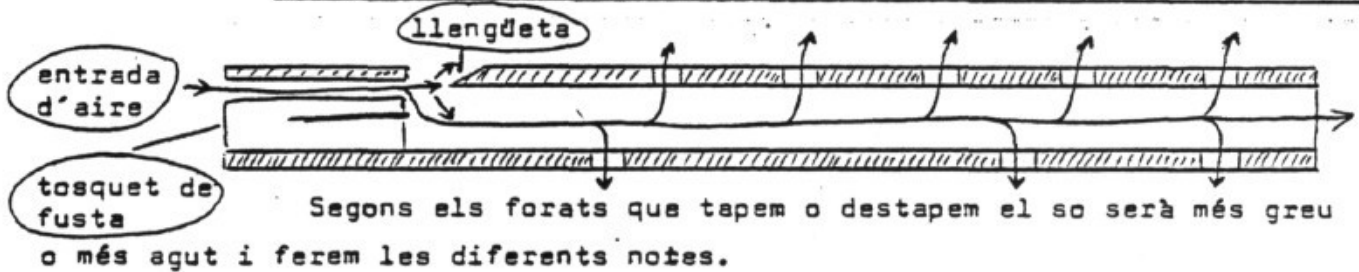
* hi ha xeremiers que el tapen

Quan un forat xiula (botella, tubet, siurell, boca) és degut a què dins el recipient on pertany el forat s'hi produeixen corrents d'aire especials que són les que fan el xiulo.

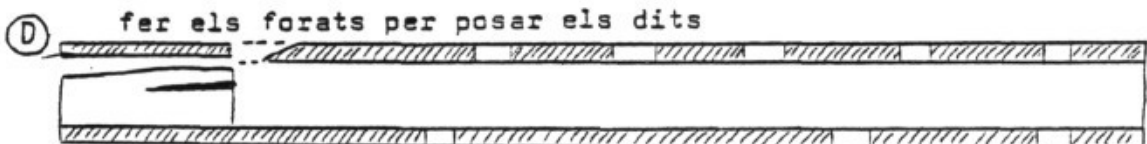
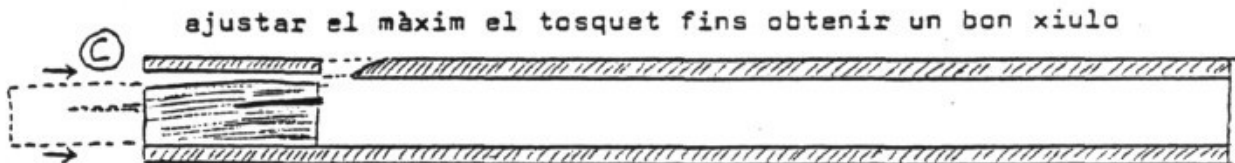
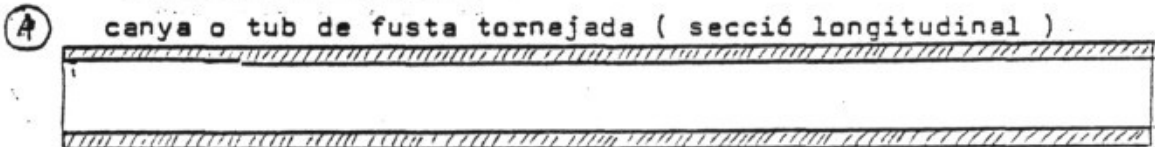
El mateix cas és el del fubiol, això sí, una mica més complicat i amb més variants.

SECCIÓ LONGITUDINAL D'UN FUBIOL AMB SORTIDES I ENTRADES D'AIRE

tosquet de fusta seca (branca de pi) amb incisió a la part de davantera per variar a voluntat el diàmetre i així aconseguir el xiulo adequat.

UN FUBIOL ES FA AIXÍ :

Aprofit aquesta revista per fer un escrit que servesqui per expressar la meva admiració i el meu respecte a una sèrie de persones santjoaneres (no diré noms per no oblidar-ne'n algun) . Aquestes presones no són ni més ni manco que les que un dia , en temps d'eleccions , varen presentar i apoiar una candidatura Independent.

Crec que són d'admirar perquè estan seguint una línia d'actuació més o manco d'esquerres , quan això dins un poble com Sant Joan pot suposar moltes complicacions ; però ells segueixen a pesar de les crítiques adverses . Crec que ho han de tenir ben clar i ho han de sentir , perquè sinó , feria estona que ho haurien deixat , però no , ells segueixen d'una manera moderada , però efectiva , dins aquest poble .

Són els mal vistos , els rojos , però a ells els és igual això . No és igual lluitar per uns ideals d'esquerres , nacionalistes , uns joves que han nascut a temps d'ara , que ho faci aquesta gent que ja enrevolta la cinquantena , la qual cosa no vol dir que jo pensi que una persona de cinquanta anys sigui vella ni molt manco .

Endemés tenen una cosa molt important per jo , i és que escolten als joves , creguin o no el que aquests els diguin , però ens escolten , i en moltes coses ens comprenen , quan això és molt difícil per a segons qui .

Comprenc que vos trobeu a lo millor una mica cansats , ho comprenc perfectament , però vos demanaria que seguísseu així com ara , perquè encara nosaltres joves vos necessitam per moltes de coses . Crec que encara teniu molt que dir i que fer , i els vostres consells i la vostra ajuda ens poden esser molt profitosos . Sé que no importa que vos ho demani , perquè vosaltres mateixos ho veis i no cercau enhoresbones ni sopars amb senyors de Ciutat .

També vull aprofitar l'ocasió per donar-vos les gràcies , si les acceptau , per tot el que m'heu ensenyat a mi en particular , que és molt i bo . De fet , m'està ajudant bastant per caminar per aquesta difícil vida .

Que la vida vos doni encara moltes satisfaccions , que ben bé les vos heu guanyades .

Fins sempre un que vos admira i escolta.

Miquel Company Jaume

F. PESSOA, UN POETA DESCONEGUT.

Fernando Pessoa és un poeta i pensador del noucents portuguès, un dels més grans de tot el patrimoni literari universal.

Nasqué l'any 1888, a Lisboa, i morí l'any 1935, a aquesta mateixa ciutat portuguesa.

"El nom de Pessoa exigeix estar inclòs a la nòmina dels grans artistes mundials nats durant els anys vuitanta: Stravinski, Picasso, Joyce, Braque, Khlebnikov, Le Corbusier. Tots els caràcters d'aquest grup tan important es troben condensats en aquest poeta", segons diu un dels mestres de la crítica estructuralista, anomenat Roman Jakobson.

L'obra literària d'En Fernando Pessoa és tota una literatura, això vol dir, tot un conjunt d'autors, a qui ell anomena "heterònims" (1), cadascun dels quals amb un estil i actitud que els distingeix de la resta.

Ara ja passaré a parlar un poc sobre els anomenats heterònims;

Ricardo Reis, el primer, és un llatínia i semihelenista, que escriu amb una quietud quasibé horaciana. Un altre, Alberto Caeiro, és un poeta que nega tota forma de religiositat o metafísica, qualsevol cosa en si mateixa; escriu en versos lliures, i amb un magnífic to prosàic. El tercer, Alvaro de Campos, és un personatge molt complex, s'interessa pels avanços tècnics d'aquell temps i s'interroga sobre la més amagada intimitat del seu jo. El quart és el propi Fernando Pessoa, que utilitza el vers tradicional, que rima amb gran musicalitat.

Ara després de la notícia que he fet sobre el poeta ve el que més ens interessa, els seus poemes. Que per a una millor comprensió he traduït al català. He intentat que la tria dels poemes fos la mostra més feia de cadascun d'ells, i a més, el més curts possibles per no fer massa avorrit el ja llarg article. Seran dos poemes de N'Alberto Caeiro; dos més d'En Ricardo Reis; un de N'Alvaro de Campos, i dos poemes i unes retxes de prosa d'En Fernando Pessoa.

(1) Heterònims- mots escrits de la mateixa manera que un altre de diferent pronúncia i significació.

Els Déus i també els Messies que són Déus
 Fassen, i encara els vans somnis que es creuen Messies.
 Però la terra muda, dura.
 Ni Déus, ni Messies, ni encara Idees.
 Duen roses. Meves són si les tenc.
 Les tenc, que més vull?

Ricardo Reis.

TODAS AS CARTAS DE AMOR SÃO
 Ridículas.
 Não seriam cartas de amor se não fôsem
 Ridículas.
 Também escrevi em meu tempo cartas de amor,
 Como as outras,
 Ridículas.
 As cartas de amor, se há amor,
 Têm de ser
 Ridículas.
 Mas, afinal,
 Só as criaturas que nunca escreveram
 Cartas de amor
 É que são
 Ridículas.
 Quem me dera no tempo em que escrevia
 Sem dar por isso
 Cartas de amor
 Ridículas.
 A verdade é que hoje
 As minhas memórias
 Dessas cartas de amor
 É que são
 Ridículas.
 (Tódas as palavras esdrúxulas,
 Como os sentimentos esdrúxulos,
 São naturalmente
 Ridículas.)

F. Pessoa

Não tenho princípios. Hoje
 defenso uma coisa, amanhã ou-
 tra. Não creio no que defen-
 so hoje, nem amanhã terei fé
 no que então vá defender. -
 Brincar com as idéias e os -
 sentimentos sempre me pare-
 cei um fado supremamente ba-
 lo. Intento realizá-lo na me-
 dida do possível.

F. Pessoa

No tenc principis. Avui defens una
 cosa, demà una altra. No crec en el que
 defens avui, ni tendré, demà, fe en el
 que llavors vaja a defensar. Jugar amb
 les idees i els sentiments sempre m'ha
 semblat un destí summement bell. In-
 tent realitzar-ho en la mesura que
 m'és possible.

F. Pessoa.

POUCO ME IMPORTA.

Pouco me importa, o quê? Não sei: pouco me importa

Alberto Caeiro.

Poc m'importa.

Poc m'importa, què? No sé: poc m'importa.

Alberto Caeiro

O AMOR É QUE É ESSENCIAL

O sexo é só um acidente.

Pode ser igual

ou diferente.

O homem não é um animal:

É uma carne inteligênte,

Embora às vâzes doente.

F. Pessoa

L'amor és essencial

I el sexe només accident.

Pot esser igual

O diferent.

L'home no és animal:

Sinó carn intel.ligent,

I malalta, freqüentment.

F. Pessoa

OS DEUSES E OS MESSIAS QUE SÃO DEUSES

Passam, e os sonhos vão que são Messias.

A terra muda dura.

Nem Deuses, nem Messias, nem Idéias

Que trazem rosas. Minhas são se as tenho.

Se as tenho, que mais quero?

Ricardo Reis.

AGUARDO, EQUÂNIME, O QUE NÃO CONHEÇO

Meu futuro e o de tudo.

No fim tudo será silêncio, salvo

Onde o mar banhar nada.

Ricardo Reis.

Equânime, guard el que no conec

És mon futur el futur de tot.

A la fi tot serà silenci, excepte

On la mar banyí el no-res.

Ricardo Reis.

Totes les cartes d'amor són
Ridícules.
No serien cartes d'amor si no fossin
Ridícules.

Jo també, en el seu moment, escriví cartes d'amor,
Com les altres,
Ridícules.

Les cartes d'amor, si hi ha amor,
Han d'esser
Ridícules.

Però, a la fi, ^{mai no}
Només les criatures que ^{mai no} escrigueren
Cartes d'amor
Són
Ridícules.

Qui tornaria al temps en ^{què} escrivia
Sense adonar-me'n
Cartes d'amor
Ridícules.

La veritat és que avui
Les coses que record
D'aquelles cartes d'amor
És que són
Ridícules.

(Totes les paraules esdrúixoles,
Així com els sentiments esdrúixols,
Per natura són
Ridícules.

F. Pessoa.

"DEMOGORGON"

Al carrer on vagament llueix tot el
sol hi ha cases aturades i gent que
camina/ Una tristesa plena d'esglai
em refreda/ Pressent un esdeveniment
al costat d'allà de les façanes i
de moviments/

No, no, això no!/ Tot menys saber
que és el Misteri/ Superfície de
l'Univers, oh Parpelles Baixants, /
mai no vos alceu/ La mirada de la
veritat Final no podria aguantar-se/

Deixau-mé viure sense saber res i
morir sense anar a saber res/ La ra
ó d'haver ésser, la raó d'haver és
sers, d'haver-hi de tot, / ens duria
a una bogeria major que els espais/
Entre les ànimes i estrelles/

No, no, la Veritat no! Deixau-me
aquestes cases i aquesta gent/Així,
sense res més:aquestes cases,aques-
tes gent.../Què horrible i fred ofeg
frega ara mos ulls tancats?/ No vull
obrir-los de viure! Oh Veritat, obli-
da't de mi!

Alvaro de Campos.

LEVE, LEVE, MUITO LEVE

Un vento muito leve passa,
E vai-se, sempre muito leve.
E eu nao sei o que penso
Nem procuro sabe-lo.

A. Caeiro

Lleu, lleu, molt lleu
Un vent molt lleu passa,
I se'n va, sempre molt lleu.
I no sé que pens,
Ni procur saber-ho.

A. Caeiro.

"DEMOGORGON"

Na rua cheia de sol vago há casas
paradas e gente que anda. / Uma -
tristeza cheia de pavor esfria-me/
Pressinto um acontecimento do lado
de lá das frontarias e dos movimen-
tos/

Não, não, isso não!/ Tudo menos sa-
ber o que é o Mistério!/ Superfície
do Universo, ó Fálberras Descidas/
Não vos ergais nunca!/ O olhar da
Verdade Final não deve poder supor-
tar-se!/

Deixai-me viver sem saber nada, e
morrer sem ir saber nada!/ A razão
de haver ser, a razão de haver seres
, de haver tudo./ Deve trazer uma
locura maior que os espaços/ Entre
as almas e as estrêlas./

Não, não, a verdade não!/ Deixai-me
estas casas e esta gente;/ Assim
mesmo, sem mais nada, estas casas e
esta gente.../ Quê abafô horrível e
frio me toca em olhos fechados?/ Não
Não os quero abrir de viver! O Ver-
dade, esquece-te de mim!.

Alvaro de Campos.

Jean Font.

Trilogia d'Amor

LA BANDARRA TREU PIU
Amb tu no em vaig fixar
fins que un altre em perlar
de lo bonn que tu estaves

Ets creguda com ninguna
i esper que això ajudarà
a què em passi prest
aquesta nova chifladura

Miraré de no mirarte
intenteré oblidarte
doncs sé que per a mi
ets impossible

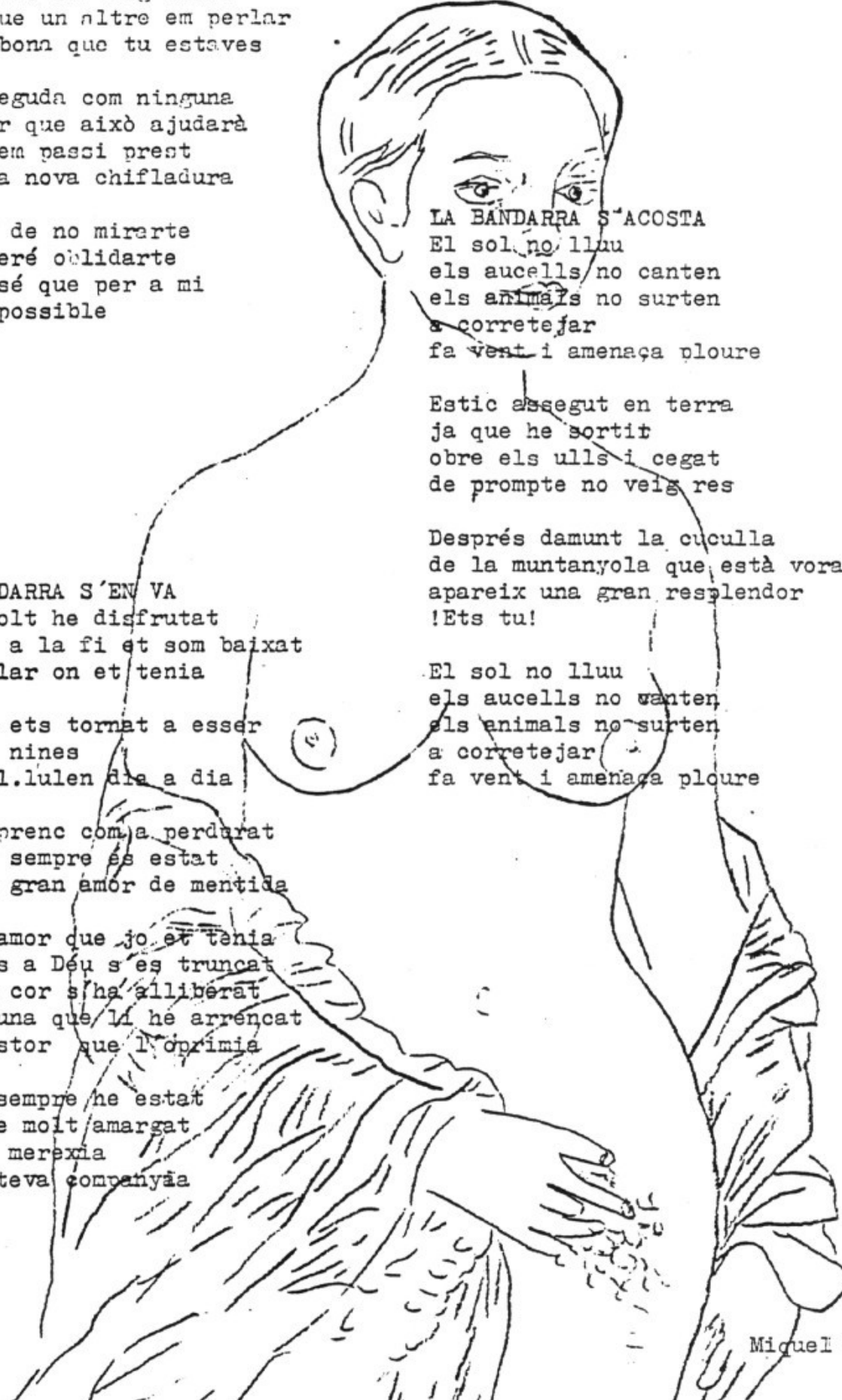
LA BANDARRA S'EN VA
Avui molt he disfrutat
ja que a la fi et som baixat
del pilar on et tenia

De nou ets tornat a esser
de les nines
que pul.lulen dia a dia

No comprenc com a perdarat
el que sempre es estat
el teu gran amor de mentida

Tot l'amor que jo et tenia
gràcies a Déu s'es truncat
el meu cor s'ha alliberat
tot d'una que li he arrencat
la tristor que l'oprimia

Som i sempre he estat
un jove molt amargat
que no merexia
ni la teva companyaa

LA BANDARRA S'ACOSTA
El sol no lluu
els aucells no canten
els animals no surten
a corretejar
fa vent i amenaça ploure

Estic assegut en terra
ja que he sortit
obre els ulls i cegat
de prompte no veig res

Després damunt la cuculla
de la muntanyola que està vora jo
apareix una gran resplendor
!Ets tu!

El sol no lluu
els aucells no canten
els animals no surten
a corretejar
fa vent i amenaça ploure

Més sobre les races autoctones.

Al passat article feia referència sobre les paraules del sindicat pagés, Unió de Pagesos on es deia d'una manera clara i evident que la substitució d'unes formes típiques de producció per unes altres imposades sobre tot amb intencionalitat lucrativa era present i crítica.

En aquest article, ans de referir-me a la relació de les distintes races diré que cal tenir en compte dos aspectes respecte al grau d'estinció de les mateixes races: en primer lloc, hem de tenir present que aquest grau d'estinció no ha afectat a totes les races per ventura. En segon lloc, cal citar que els esforços per salvaguardar aquest patrimoni són molts i molt sovint, malgrat l'especulació que hi ha (exposicions de bísties mallorquines d'ovelles, cans de bestiar i d'Eivissa a pobles com Inca, Sineu, Lluçmajor, Arta, ara a Montuïri, etc.).

Quines són les races que les anomenam com a mallorquines? Podem considerar les següents: egua mallorquina (cavall) ----- ca eivissenc (mallorquí)

ovella mallorquina ----- ca de bestiar

porc mallorquí (singular) ----- someres mall. (gorans)

vaques mall. (rotgetes) ----- coloms de casta grossa

gallina mallorquina ----- ca rater mall.

conill mall. ----- ca mé mall.

anneria mall. -----

De les anomenades aquí, els vuit primers podem afirmar que no estan a punt d'estingir-se o millor dit el grau de regressió no és molt considerable per lo menys el ca de bestia, l'eivissenc, les ovelles, els coloms, les egües i les someres. Els altres sí que cal tenir preocupació alarmant ja que el seu grau de regressió és fort considerable.

A partir d'aquest anàlisi es pot començar a fer un estudi de cada un d'ells.

Per el que respecta als coloms de casta grossa analític i fisiològicament podem argumentar que (com a tret es pot dir que són aquells que tene el pit ample) al mes d'haver nascut ja són uns bergants d'enormes mesura

Sovint els poriem veure volatetjar per les clastres de les possessions i llocs. Sembla que encara en queden d'aquesta espècie.

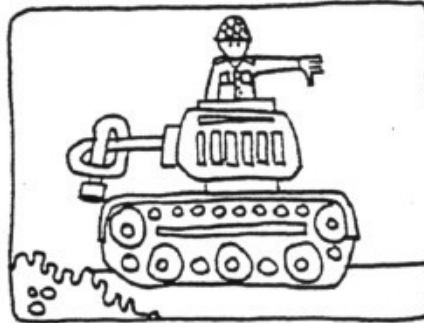
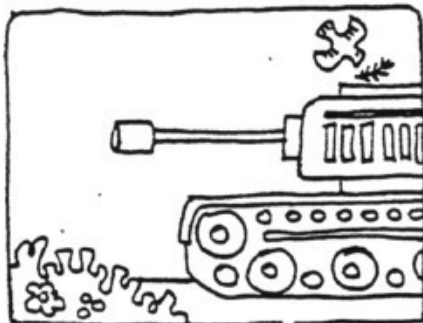
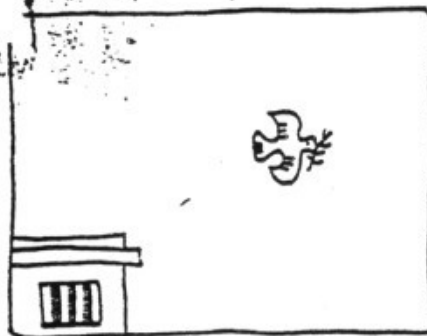
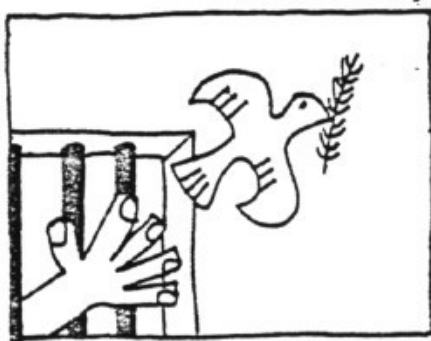
Pel que fa a les vaques rotgetes, es pot dir poques coses si bé com a fet anecdòtic, quan passàvem amb cotxe fa una partida d'anys per la carretera de Lluç a Sòller a l'altura del pla de Cúber (encara hi és si no ho han llevat) hi havia una senyal de circulació on es veia que passaven de banda a banda de carretera vaques amollades. Si bé, això succeïa en poques ocasions, les vegades que hem poriem veure passarsolien anar poc aplegades

Eren unes vaques de color tirant a roig, no gaire grosses sinó més bé petites. La productivitat era més bé bona, poguent-la comparar amb altres races, a més de la seva adaptació al medi.

Avui dia solament en queden a la possessió de l'Ofre, i n'hi ha una partida amb estat salvatge.

Seguirem informant amb propers butlletins.

Miquel Company Florit.

ELS PIONERS
D'UN MÓN SEN-
SE GUERRES
SÓN AQUELLS
JOVES QUE
ES NEGUEN
A FER EL
SERVEI
MILITAR
(Albert Einstein)

PÀGINA ESPORTIVA

PER EN JOAN FONT

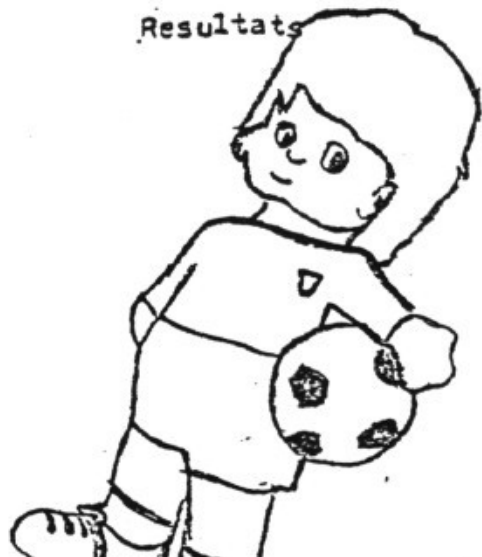
Aquesta vegada sembla que les coses han canviat. A la fi! han guanyat un partit de lliga l'equip de 1ª regional. Això ha fet que els jugadors hagin superat l'estat nerviós en què han - vengut jugant fins ara a la nostra vila. Aquesta victòria ha ser- vit per^a recuperar la moral i la confiança; cosa que s'ha reflec- tit en els dos darrers celebrats al camp de Son Juny, una victò- ria i un empat.

En aquests moments el nostre equip està situat el segon - dels darrers, empatat a cinc punts amb tres equips més. Esperem que a la crònica del butlletí del mes que ve poguem donar millors notícies, encara, que a aquesta.

Ara vull donar el comiat En Amador de Gossauba, que el diu- menge passat va fer el darrer partit de la temporada, ja que ens abandona durant un any, a causa de que el proper dia 23 s'embarca cap a Canaries a fer el Servei Militar. I també vull donar la - benvinguda En Amador d'es Camp, que de bell nou s'ha incorpo- rat al equip, després d'una llarga convalecència a causa de la cama que es rompé l'estiu passat. Sort a tots dos.

Cal fer una menció especial al'equip d'alevins que està - efectuant una campanya extraordinària a la lliga comarcal que - s'ha organitzat. (Els equips que formen aquesta competició són - els següents: Petra (A), Petra (B), Es Barracà, La Salle, Son Car- rió, Felanitx, Sant Llorenç, Vilafranca i Sant Joan). De quatre partits jugats ha obtingut sis punts, quatre d'ells a camp con- trari. Esperem que les coses continuïn igual als al.lots d'En - Joan Mena (ferrer). En davant al.lots, sou el futur del nostre futbol!

Resultats

1ª Regional-	S. Joan 2- Independent 1
	J. Sunyola 6- S. Joan 0
	S. Joan 2- Son Poca 2
	S. Joan 4 - S. Jordi 2
Alevins-	Felanitx 1- S. Joan 0
	Sant Joan 5- Barraca 2
	S. Carrió 2- S. Joan 3
	La Salle 0- S. Joan 2

Era una vegada un poble sense joventut. Un poble on tot ho manipulava la gent major carregada d'anys d'experiència i sensatesa. Es logrà una serietat i un caràcter exemplars que es podia treure com a model de societat i de convivència, quasi servia d'enveja per els pobles de veïnat tal era el seu comportament seriós i conscient davant els avalars de l'història. Fins i tot l'economia era més o manco boiant i sòlida creant un ambient de ben estar en tots els aspectes.

Pero va fracassà, perquè no hi havia joventut o no la tengueren en compta per res, que al cas és lo mateix. Sempre miràven la part negativa d'ella, si quiquilloso, si anàrquica, si disconforma com si això no fos lo més natural de la joventut, lo més propi i afegiria que necessari que fos així. I en tot cas s'ha d'acceptar com única forma de subsistir un poble.

S'han dit i s'han pensat a vegades barbaritats de la joventut pel fet de no ser com noltros la voldriem que fos i això és una bogeria. Té que esser responsable i conscient però diferent o si no el poble es mor i es mor d'agonia provocada.

I sortiren per curar-la metges i curanderos emprant les mateixes cullerades del mateix xarop i lògicament el malalt no reaccionava ni mica fins que arribà al desenllaç final o sia, es morí.

I no basta la fe que a vegades ens prediquen per fer-la ressucitar, ni l'esforç d'una comunitat que no tengué en compta per res el sentir de la joventut.

Mai havia imaginat una història amb final trist, però aquest hi ha sortit; que li farem, serà per un altre pic.

Joan Company i Gaià